

[Hans Nielsen.]

kontorets Ledelse til Last, men jeg spejder hver Dag i Bladene efter een Ting; og det er, at Grosserer-Societetet skal ekskludere disse handlende, som har tilsvindlet sig Valutaattester. Jeg spørger roligt det ærede Medlem Hr. Nygaard: Hvis det var indenfor Arbejdernes Kreds, at nogle Arbejdere havde baaret sig saadan ad som disse handlende, hvordan vilde man saa have behandlet dem? Jeg tror, det meget hurtigt vilde have medført Eksklusion. Man vilde have sagt: nej Tak, de hører ikke hjemme indenfor de organiseredes Rækker, de hører hjemme et helt andet Sted. Jeg venter, Grosserer Ernst Meyer snarest lader de paagældende ekskludere af Grosserer-Societetet, thi ved at holde sin Haand over dem knæsætter man jo paa en Maade, at slikt er tilladeligt, blot det gaar. Jeg tror, at en Tilkendegivelse fra rette vedkommende om, at saa slet staar det nu alligevel ikke til indenfor de handlendes Rækker, at disse Folk er fuldgode Medlemmer af Grosserer-Societetet, vilde være heldig.

Forinden jeg slutter, vil jeg citere nogle Linier af en Skrivelse, som Industriraadet har udsendt den 4. Oktober. Den indeholder efter min Formening den bedste anbefaling, der kan gives for det Forslag, som den højtærede Regering har fremsat. Det hedder heri:

„De handelspolitiske og beskæftigelsesmæssige Vanskeligheder, der dannede Baggrunden for Oprettelsen af Nationalbankens Valutakontor, gør sig i Dag gældende i endnu højere Grad. Det vil derfor være en Umulighed at vende tilbage til den Frihed, der før 1. Februar gjaldt for Importhandelen, og Industriraadet maa bestemt kræve, at Valutaattestordningen ikke afskaffes, forinden der er tilvejebragt en anden Ordning.“

Jeg kunde i og for sig godt oplæse hele Skrivelsen, men jeg skal ikke trætte Tingets Medlemmer dermed. De har jo sikkert haft Lejlighed til at læse den. Jeg citerer kun dette til Belysning af en anden Erklæring, som er afgivet overfor Grossistsammenslutningen af 1930. Deri hedder det:

„Det konservative Folkeparti erklærer sig villigt til at gaa ind for en Ophevelse af Valutacentralen til 1. November med Forbehold for enkelte Varer som Kul, Benzin og lignende, idet der dermed ikke tilsigtes en Begrænsning af Importen, men dennes Overflytning fra Lande, som ikke er Købelande for Danmark, til Lande, der er Købere af vore Eksportprodukter. Endvidere tilsiger det konservative Folke-

parti sin Støtte til, at den Tildeling af Valutaattester, der har fundet Sted den 1. September, snarest muligt øges, saaledes at Handelsstandens og Funktionærernes Eksistens reddes. Til dette Formaal har det konservative Parti forlangt Valutaudvalget indkaldt. Christmas Møller.“

Jeg stiller disse to Skrivelser overfor hinanden, den fra Industriraadet, der i dette Tilfælde repræsenterer ikke blot de forholdsvis faa Fabrikanter, der er her i Landet, men sikkert ogsaa Masser af Haandværksmestre, der repræsenterer 200 000—300 000 Mennesker, som er beskæftiget i deres Virksomheder. De kommer og siger, at det er en Umulighed at vende tilbage til Friheden, og det konservative Parti gaar ind for, at Friheden skal være tilbage den 1. November. Det er jo, kan man sige, en politisk og psykologisk Mærkværdighed, at to saadanne Attester kan fremkomme samtidig, og jeg vil haabe, at det bliver opklaret, før denne Forhandling slutter, hvorledes det hele kan rimes sammen disse Parter imellem.

Det var en Ulykke for den gældende Valutaordning, at den kun gjaldt for nogle Maaneder. Der kunde aldrig komme Ro over Erhvervslivet. Der var ingen Forretningsfolk, som kunde og turde træffe Dispositioner paa langt Sigt. Det har derfor glædet mig, at Ministeren foreslaar, at denne Lov skal gælde til 1. April 1934. Jeg mener ligesom Ministeren, at nu maa vi træffe en Ordning, som bærer ud over Øjeblikket, og som forhaabentlig bærer saa langt, at vort Land kommer ind i bedre Tider. Jeg vil paa det mest indtrængende fraraade, at man gaar til den Frihed, som andre nu priser saa stærkt, som de priste den i 1919 og i 1920. I 1919—20 førte Overgangen til Friheden til, at Danmark tabte 3 000 Mill. Kr. og i Stedet for at være et rigt Land igen blev et Skyldnerland til andre Nationer. Lad os nu ikke gøre Dumhederne fra 1919—20 om igen.

Madsen-Mygdal: Jeg skal ikke følge det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i hans meget vidtvsævende og ejendommelige nationalekonomiske Betragtninger, hvor fristende det end kunde være. Jeg skal kun sige, at naar man hørte det ærede Medlem tale, skulde man tro, at vi havde en Krone, der fremdeles var en Parikrone. Det ærede Medlem overser, at i det Aar, der er gaaet, er den danske Krone faldet til en Værdi, der ligger i Nærheden af 65 pCt. af den tidligere Guldverdi, og det er oven i Købet sket under denne Regering, som jo ikke